

νων ἀχρωωμένων ἐν σιγῇ, διηγεῖτο τὸ ἐγκλημα, τοὺς δόλους εἰς οὓς κατέφυγεν ὅπως τὸ ἀνακκάλυψη, τὴν ὄψιν τοῦ ἐνόχου, τὸν τρόπον του, τὰς ἱκεσίας του.

Διὰ τὴν διηγετικὴν ταύτην ἐπιτήρησιν τῶν οἰκετῶν του ὁ γέρον ἐῖχεν ἐκλέξῃ λίθινον ἐδώλινον κείμενον ὀπισθεν ὑπερμεγέθους θάμνου παυλονίας. Μὴ ἀναγινώσκων οὐδὲ σκεπτόμενος ἔμενεν αὐτόθι ἐπὶ ἡμέρας ὁλοκλήρους κατασκοπεύων τοὺς εἰσερχομένους καὶ ἐξερχομένους. Διὰ τὴν νύκτα δὲ ἐμυχανήθη ἄλλο τι. Εἰς τὸν εὐρύχωρον πρόδρομον, εἰς ὃν ἦγον ἐκατέρωθεν αἱ κατάφοροι ἐξ ἀνθέων κλίμακες εἶχον ἀνοίξῃ ὁπὴν συγκοινωνοῦσαν μὲ τὸν θάλαμόν του κείμενον εἰς τὸν ἄνω ὄροφον. Ἀκουστικὸς σωλὴν τελειοποιημένος μετεβίβαζεν εἰς αὐτὸν ἐκεῖ ἐπάνω πάντα θόρυβον ἐκ τοῦ ἰσογείου, μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν συνδιαλέξεων τῶν θεραπόντων, οἵτινες ἐκάθηντο χάριν τῆς δρόσου τὴν ἐσπέραν ἐπὶ τοῦ μεσαναβάθρου

(Ἐπεται συνέχεια)

Η ΤΡΕΛΛΗ

Μέσ' ἔς τὸ σκοτάδι μιᾶς σπηλιάς,
'Στὸ βράχο τῆς ἀκρογιαλιάς,
 Στενάζει κόρη μοναχὴ
 Καὶ δέρνεται ἡ φτωχή.
Μέρας νὰ 'δῇ δὲν θέλει φῶς,
Καὶ μένει ὁ πόνος τῆς κρυφῆς
 Τὴν γῆ τὸ κῦμα 'σὰν φιλᾷ,
 Κι' ὁ οὐρανὸς γελᾷ.
Μὰ κάθε φοβερὴ νυχτιὰ
'Οποῦ σηκώνεται ἡ Νοτιά,
 'Εμπρὸς ἔς τὸ κῦμα σιωπηλὴ
 Τὴν βλέπει τὴν τρελλή.
'Ἐχει νεράϊδας ὠμορφιά,
Μὰ ἡ ὄψις τῆς μιᾶς συννεφιά,
 Ποῦ ἀστροπελέκι καὶ βροντῇ
 Λές μέσα τῆς κρατεῖ.
Βλέπει τὸ κῦμα τὸ πικρὸ,
Βλέπει τὸν κάτασπρον ἀφρὸ,
 Κι' ἀκόμα ἓνα νεκρὸ τηρᾷ
 'Σ τ' ἀκοίμητα νερά.
Εἶνε δυὸ χρόνια ποῦ ἡ Νοτιά
'Σὰν τὴν ξεριζωμέν' ἰτιά
 Τὸν εἶχε ῥίξῃ ἐκεῖ νεκρὸ
 Τῆς ξενιτειᾶς γαμβρό!
Κ' ἐπήγανε ἔς τὴν ἐκκλησιά,
Μὰ ὅχι γιὰ στεφανωσιά.
 Πῆγαν γιὰ μαῦρο χωρισμό,
 Γι' ἀγιάτρευτο καὶ μὲ.
'Ο νοῦς τῆς 'πέθανε μαζὺ
Μὲ τὸν καλὸ τῆς, καὶ δὲν ζῇ
 Παρὰ ἡ τρομὰρα μιᾶς βραδυᾶς,
 Κ' ἡ πίκρα τῆς καρδιάς.
Φεύγει ἀπ' τὸ κῦμα, κι' ἀρχινᾷ
Τὸ μοιρολόγι' ἔς τὰ βουνά
 Ποῦ ἀντιλαλοῦν ὡς τὴν αὐγὴ
 Τῆς δόλιας τὴν πληγῇ.

ΑΓΓΕΛΗΣ ΕΦΤΑΛΩΤΗΣ.

ΛΑΟΓΡΑΦΙΑ

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΕΙΠΝΑ

Γνωστὸς Οὐγγρος λογογράφος, ὁ Λουδοβίκος Ἐδσαι, ἐδημοσίευσεν ἐν ἐπιφυλλίδι τοῦ Πεσταίου Λόβδ τὰς ἐπομένας εὐτραπέλους ἀλλ' ἀκριβεστάτας παρατηρήσεις περὶ τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ κρατούντων συμποτικῶν κανόνων καὶ ἐθίμων.

Οἱ Ἀγγλοὶ, λέγει, ἔχουσιν εἶδος τι ὅλως ἰδιαίτερον περιφρονητικῷ βλέμματι, τὸ ὅποσον ἐπιφυλάττουσι πάντοτε δι' ἡμᾶς τοὺς κατοίκους τῆς ἡπειρωτικῆς Εὐρώπης. Εἶναι δὲ τοῦτο δριμύτερον ἀπὸς τοῦ βλέμματος, ὅπερ θὰ ἔρριπτον αἰφνης εἰς ἀραπίαν, κομψάσαν τὸ πρόσωπόν της μὲ ποῦδραν. Ποσάκις δὲν ἔκοψε τὰ ἡπατά μου τοιοῦτο βλέμα, ἀπηνές, ἐκφράζον ἅμα ἀπορίαν μεγίστην καὶ ἀγανάκτησιν καὶ οἶκτον! Μίαν φορὰν παρετήρησα ὅτι οἱ ὁμοτράπεζοί μου ἀπέθεσαν περόνια καὶ μαχαίρια καὶ μὲ ἐκύτταζαν ἀκαρδαμυκτεῖ. Τί ἐγκλημα ἄρ' αὖτε νὰ διέπραξα; Μήπως ἔβαλα τὴν τροφὴν μὲ τὸ μαχαίριον εἰς τὸ στόμα, ὅπερ ἐν Ἀγγλίᾳ θεωρεῖται ἐγκλημα παντὸς ἄλλου ἀνωσιώτερον, πλην τῆς πατροκτονίας; Ὅχι! εἰς τὴν ἡθικὴν κατάπτωσιν δὲν εἶχα φθάσῃ ἀλλ' ἔβαλα εἰς τὸ πρόβειον ψητὸν μουστάρδαν, ἡ ὁποία εἶναι ἄρτυμα ἀποκλειστικὸν τοῦ βωδινού κρέατος καὶ τοῦ χειρομηρίου. Τί νὰ κάμω τότε; προσεποιήθητι ὅτι ἄνοιξεν ἡ μύτη μου καὶ ἐξῆλθον. Μία εὐσπλαγχνικὴ γείτων μου μοὶ ἔκαμε τὴν ἐξῆς παρατήρησιν. «Βλέπετε; νὰ μὴ τὸ ξανακάμετε, ἀπ' αὐτὸ σᾶς ἄνοιξεν ἡ μύτη σας; ἡμποροῦτε ὁ μὴ γένοιτο νὰ σᾶς φέρῃ καὶ ἀποπληξίαν!»

Ἀλλην πάλιν φορὰν ἠθέλησα νὰ ἀρτύσω ψυχρὰ ὀρνίθια κρέατα μὲ καρύκευμα τοῦ Οὐαρτσέστερσαϊρ, διότι πρῶτον μὲν ἡδυνάμην νὰ προσφέρω ὀρθῶς τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ καρυκεύματος, ἐν ᾧ τῶν ἄλλων ἐδυσκολευόμην, καὶ δεύτερον διότι κατὰ τύχην ἦτο πλησίον μου τὸ καρύκευμα ἐκεῖνο. Εὐτυχῶς ἡ θεράπαινα, ἥτις φαίνεται μὲ ἐλυπήθη, ἐκράτησεν ἐγκαίρως τὴν χεῖρά μου καὶ μὲ ἔσωσεν ἀπὸ ἀνυπολογίστων περιπετειῶν. Τί θὰ ἐγίνετο ἂν τις ἤθελε κόψῃ τὸν ξηρὸν ἄρτον τοῦ μὲ τὸ μαχαίριον καὶ οὐχὶ μὲ τὴν χεῖρα, ἢ ἂν ἤθελε κόψῃ τὸν ἀλειμμένον μὲ βούτυρον ἄρτον μὲ τὴν χεῖρα καὶ οὐχὶ μὲ τοὺς ὀδόντας, εἶναι ἀδηλον, διότι τοιαῦτα ἀτοπήματα δὲν συνέβησαν εἰς τὰς ἡμέρας μας. Ἄν εἰς προγενεστέρους χρόνους ὑπέπεσέ τις εἰς παραπλήσια ἐγκλήματα, οὗτος θὰ ἦτο προφανῶς κακοῦργος φύσει καὶ ἀξίος τῆς ἐσχάτης τῶν ποινῶν.

Τὸ καλλίτερον ὅπερ ἔχει νὰ κάμῃ ὁ ξένος εἶναι εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς νὰ ὁμολογήσῃ εἰλικρινῶς ὅτι εἶναι ἀμαθὴς καὶ ἀγροῖκος ἡπειρώτης, καὶ νὰ ἐπικληθῇ τὴν εὐμενῇ ἐπιείκειαν τῶν ὁμοτραπέων. Ἐν οἰκογενειακοῖς δεῖπνοις ἔσπευδον μετὰ πολλῆς καλοκαγαθίας νὰ μὲ διδάξωσιν, ὡσάκις ἡρώτων μὲ ποῖον περόνιον τρώγεται τὸ παρατεθὲν φαγητόν. Καὶ ἐφείλχυσά ποτε ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ τὴν συμπάθειαν μεγίστης μερίδος τοῦ σκωτικῶν ἔθνους, εἰπὼν ὅτι πολὺ μοῦ ἀρέσει τὸ ὅτις πότς, τὸ ἐθνικὸν τῶν Σκώτων ἔδεσμα. Εὐθὺς